

[Poul Møller.]

De har det såmænd ikke bedre end værst. Hvad har retsforbundet ikke måttet tåle igennem 2 år? I løbet af dagen får vi nu se, hvordan det kommer til at gå med det interne oprør, med den frigørelsespolitik, som det ærede medlem hr. Niels Andersen har indledt inden for regeringen; men i øvrigt, i den samling, der er forløbet, har retsforbundet stemt for toldforhøjelser, og det deltager for tiden i forhandlinger om at lægge flere til. Det har været medforslagsstiller til en kornetold. Det har udstyret landbrugsministeren med bemyndigelse til at regulere eksporthandelen. Det har medvirket til gennemførelse af en række nye udgiftskrævende love. Det har pligtskyldigt nedstemt venstres og vore ændringsforslag, der tilsigtede besparelser. Dets egne ministre har beskyttet det forkætrede husholdningsråd og sat nye offentlige institutioner i verden. Det har været med til at forøge statens udlån og statens garantier til selvstændige erhvervsdrivende. Det har uden blusel affundet sig med tøjskat og tekstiltold og gennemført forhøjelser af omsætnings- og forbrugsafgifter. Det har indført nye tvangslån og stemt for en boligskat. I forbindelse med denne har partiet også medvirket til nye og øgede huslejetilskud. Det har affundet sig med valutadirektorat og importrestriktioner. Det har ved sin passivitet sikret en socialisering af mælkehandelen. Kan det undre, om denne i dansk politisk historie i dette århundrede, om jeg så må sige, enestående rekordliste over brudte løfter fører til tillidsmændenes ønske om at blive repræsenteret af nye folk her på tinge?

Men den højtærede undervisningsministers nederlag på det radikale landsmøde har heller ikke været tilfældigt. Og tilfældigt er det heller ikke, at Politiken efter mødet kunne konstatere, at „vistnok for første gang i det radikale partis historie blev en politisk udtalelse ikke vedtaget enstemmigt“. Og man oplevede det særsyn, at partiets politiske ordfører, det ærede medlem hr. A. C. Normann, stemte imod den udtalelse, der fastlagde partiets politik fremover. Det ærede medlem hr. A. C. Normann vil jo senere få lejlighed til at forklare, hvorpå hans uenighed med landsrådets flertal beror.

Den højtærede økonomiminister har gan-

ske vist ved den lejlighed påstået, at det er lykkedes partiet at gennemføre den vigtigste del af Nyborgprogrammet, som partiet gik til valg på.

Nu skal jeg i tavshed forbigå spørgsmålet om Nyborgprogrammets udenrigs- og militærpolitiske afsnit og ganske overlade det til de radikale, deres landsråd, deres ordfører, deres formand og andre at drøfte, hvorvidt dette afsnit er opfyldt. Derudover foreslog man en økonomisk borgfred. Jeg ved ikke af, at hverken den højtærede økonomiminister eller andre regeringsmedlemmer har foretaget sig noget som helst i denne henseende. Tværtimod føler vi vel alle, at løninflationen på ny er ved at true os trods det internationale prisfald, vi har nydt godt af. Voldgiftstanken, som man slog til lyd for, sover også blideligt i den nuværende regerings gemakker. Interessen for — jeg tillader mig at citere nu og senere — „funktionærer, som ikke er tilknyttet De samvirkende Fagforbund“, kom jo tydeligt frem ved partiets afstemning i går om disses ret til at få anerkendt deres egne upolitiske arbejdsløshedskasser. Adgangen til „erhvervelse af værdifaste obligationer“ er det gået småt med. Offentlige besparelser „for 200-300 mill. kr.“ har vi måttet se i vejviseren efter. Videre hed det: „Revision af toldloven måske i forbindelse med gennemførelse af et fællesnordisk marked“. Det sidste er ikke kommet, men det første er gennemført. Den samlede beskatning måtte ikke forøges, blev det sagt. Ikke desto mindre er den samlede beskatning — uden at tvangslånet er medregnet — fra finansåret 1956-57 til indeværende finansår ifølge regeringens økonomiske årsoversigt steget med 925 mill. kr. Tekstilafgiften skulle afvikles, det er ikke sket. Sygekassegrænsen er ikke ophævet. Mon dog disse punkter har været de uvigtigste dele af Nyborgprogrammet? Jeg tror i hvert fald ikke, de var det for vælgerne.

Ser man tilbage på de 2 år, forekommer det mig derfor, at de 2 små regeringspartier har udøvet en meget beskednen indflydelse, når bortses fra forsvarsspørgsmålet, og at socialdemokratiet må komplimenteres for dets evne til at beherske de 2 støttepartier.

Men også ind i socialdemokratiske kredse mærkes der en voksende usikkerhed over for regeringens og partiets politik — jeg